

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko „S.” Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Z.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 r. oddalił apelację wniesioną przez powoda J. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 29 listopada 2016 r., oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanej „S.” S.A. Oddziału w Z. kwoty 37.779,85 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

Powód J. B. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 kwietnia 2017 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 100 § 2 pkt 4

k.p., art. 52 § 2 k.p., art. 368 § 1 k.s.h. oraz art. 382 § 1 k.s.h., a także przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Jego zdaniem, w pierwszej kolejności istnieje potrzeba wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zakresie zdefiniowania bezprawności czynu i stopnia winy w odniesieniu do członka zarządu (prezesa zarządu) spółki prawa handlowego, mając na względzie ryzyko ponoszone przez osoby zarządzające podmiotem gospodarczym. Ponadto, istnieje potrzeba wykładni tego przepisu „w zakresie, czy warunki i okoliczności działania zarządu, pod wpływem których podejmowane są przez niego decyzje, mają wpływ na ocenę tych działań, a tym samym na ewentualną bezprawność i zawinienie członka zarządu jako pracownika w rozumieniu kodeksu pracy”. Potrzeba wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. dotyczy też działań członka zarządu (prezesa zarządu) spółki prawa handlowego, który podejmując decyzję mającą na celu ochrony istotniejszego interesu przedsiębiorstwa (spółki) naraża spółkę na szkodę niewspółmiernie mniejszą niż ta, której spółka uniknęła.

Skarżący podniósł również, że jakkolwiek przepisy art. 368 § 1 k.s.h. oraz art. 382 k.s.h. wydają się nie nastroczać trudności interpretacyjnych, to jednak w świetle zaskarżonego wyroku, a konkretnie jego uzasadnienia, gdzie sąd uznaje za podstawę rażącego niedbalstwa zachowanie powoda, przejawiające się w podjęciu decyzji pomimo braku wyrażenia zgody przez radę nadzorczą, istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 368 oraz art. 382 k.s.h. w zakresie, czy zarząd spółki akcyjnej, który z mocy ustawy prowadzi sprawę spółki i reprezentuje spółkę, przed podjęciem decyzji w imieniu spółki jest zobligowany do uzyskania zgody rady nadzorczej, jeżeli nie wymagają tego przepisy ogólnie obowiązujące oraz statut spółki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto, konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Wypada również dodać, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), analogicznie jak nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub

wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim dlatego, że jego uzasadnienie nie zawiera odpowiedniego wyводу prawnego, który potwierdzałby rzeczywistą potrzebą wykładni powołanych w tym wniosku przepisów prawa. Nie zawiera też argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych w tym zakresie, a także nie przedstawia własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto wymaga podkreślenia, że wykładnia zarówno art. 52 k.p., jak i art. 368 § 1 k.s.h. oraz art. 382 k.s.h. nie stwarza deklarowanych przez skarżącego wątpliwości interpretacyjnych, a przepisy te są jednolicie wykładane w orzecznictwie sądowym. Wynika z niej zaś, że kryteria oceny zachowań kadry kierowniczej mogą być znacznie bardziej restrykcyjne (por. uchwałę pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 1977 r., I PRN 17/77, PiZS 1987 nr 5, s. 70; z dnia 6 października 1998 r., I PKN 373/98, OSNAPiUS 1999 nr 21, poz. 68 oraz wyrok z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 306/09, LEX nr 602696).

Niezależnie od powyższych stwierdzeń, Sąd Najwyższy zauważa i to, że skarżący opiera potrzebę wykładni na założeniach, które pozostają w jawnej sprzeczności z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy *meriti*, które - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - są wiążące w postępowaniu kasacyjnym, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu, ustalenia te musiałyby zostać uwzględnione przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Z ustaleń tych wynika natomiast, między innymi, że skarżący, mając świadomość tego, że wszelkie płatności wynikające z faktur I. powinien realizować na rachunek cesyjny, doprowadził, mimo braku zgody banku, do realizacji owych płatności bezpośrednio na rachunek tego podmiotu. Konsekwencją decyzji skarżącego była zaś

konieczność prowadzenia przez pozwaną kosztownego procesu sądowego wszczętego przez bank i ewentualność podwójnej zapłaty tych samych należności.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego też, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.